

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 14.

Den 15. April 1872.

Pris: 6 Sk. pr. Expl.

Udtog af Mr. Thomas Fitch's Tale

holdt i Konventionen i Salt Lake City
den 20de Febr. 1872.

(Fra „Deseret News.“)

Jeg vil endnu kun tilføje et Eksempel paa Unionsembedsmændenes vilkaarlige og lovlose Fremgangsmaade i denne By.

En fremragende amerikansk Borger, bekjendt for sin Energi, Rigdom og Foretagelsesaand, Brigham Young — en gammel Mand, som med Rette har vundet sit Folks Kjærlighed og Hengivenhed, saavel som Respekt af alle dem, der kjende og forstaae ham — er idag Fange i sit eget Huus under en Marschals Opsyn. Dommer Mc Kean negtede at modtage den tilbudte Rautior, og det uagtet de Forenede Staters Attorney paa-lagde ham at modtage samme. Naar Mr. Young ledsgaget af sin Fangevogter blot tager sig en Kjøretour i Byen for at trække lidt frisk Lust, oploste hans Forfolgere et Ramasbrig, hvilke gjerne saae ham lagt i Tern og Lænker, og alt

dette paa det værdløse Vidnesbyrd af en af de mørkeligste Forbrydere, som nogensinde har levet, en Mand, hvis Navn, Bill Hickman, er blevet bekjendt ved hans Nederdrægtighed — en Menneskeslagter ved Siden af hvem alle Fortidens Forbrydere ere sande Engle, et Menneske, som isolge hans eget offentlige Vidnesbyrd er en Bandit uden Lidenstab, en Morder uden Motiv, en Stimand uden Had. Enhver Mand kan blive domsældt af en amerikansk Turh hvis saadantet VidnesUdsagn tales gyldig. Hvad en ensidig organiseret Grandjury har begyndt, kan en ensidig organiseret Petitjury maase forsætte og en ensidig organiseret Domstol fuldende. Enden vil sandsynligvis blive Begyndelsen liig. Ingen turde for et Aar siden have forudsagt saadan en Begyndelse, og hvo er dristig nok til at forudsige, at Strommen vil vende sig

paa denne Side af Graven? Hvo tor prosjetere hvad Udsalbet vil blive?

For mange Aar siden levede der en stor Statsmand ved Navn Edmund Burke, en Mand, hvis Filosofi, hvis Beltalenhed og Indflydelse er undsættelig optegnet i Englands Historie, hvilken han selv hidrog storligen til at danne. Efter mange Aars omsattende og dybtgaaende Erfaring i en stor Nations Regjering erklaerer denne Mand, at Formalet med al Regjering var at finde tolv retskasne Mænd til at tjene som Jury. Han sagde i det Væsentlige, at den britiske Regjering med sine Armeer og Flaader, Konger og Peers, Parlamente og Domstole, uhyre Industri og udtommelige Resourcer var kun af Værdi for Nationen, naar den var ifstand til at sikre enhver Englænder, hvis Liv eller Frihed var i Fare, tolv upartiske Mænd til at paa-dømme hans Sag. Hvad der gjaldt det britiske Rige for hundrede Aar siden, er gjældende for Amerika i dobbelt Maal paa denne Dag. Af hvad Gavn er Erhvervelsen af Landstrækninger, vor Frihed, vor Bind-selighed, vore Kunster og Vaaben, naar vi ikke formaaet at staffe enhver af vore Borgere en ærlig og upartisk Examination for en ærlig og upartisk Jury af hans Eigemænd? Om man ogsaa berover en Borger enhver anden Nettighed, men lader ham beholde denne, har han endda Meget at være taknemlig for, thi da har han Haabet ukrenket. En upartisk Jury er et uskyldig Mands Tilslugt, den Forfulgte Frislad, en Festning, som ikke kan røkkes af Partihensyn eller Fordomme. Hvor findes et saadant Tilslugtssted i Utah? Dets smuldrende Bastioner ligger nedtrampede under Magthavernes Fodder. Hvor er Eders Frislad? Dens Taarne og Volde ere sjulte i Fordommens tykke Morle, Utahs religiose og verdslige Ledere, Mænd, der

ere respekterede af mange ærlige og retsfidige Mennesker, som ikke ere af deres Tro, Mænd, der ansees som uskyldige af mange indflydelsesrige og uafhængige Journaler, Mænd, som omfattes med Kjærlighed af hundred tusinde Hjerter, Mænd, som have syldt vort Land med Frugterne af deres Flid, Udvikling og Lyksalighed — disse Mænd, siger jeg, staae i Fare for at blive offrede for en fremkunstret, uretfærdig Menning hos det store Publikum, fordi der findes en Dommer, som har Magt og Willie til at vælge en Jury, der lystre hans Pibe.

Sæt nu, at det ikke er Nationens sindige, intelligente Overbevisning, som fræver disse Mænds Domfældelse, hvad saa? I kunne ikke lettelig oprykke med Nod en Fordom, som er bleven besæt ved tredive Aars Bagvællse; I kunne ikke udvælge en upartisk Jury blandt dem, som af Uvidenhed eller Ondskab ere Eders Fjender — Mænd, som uden Aarsag maaske, uden Modvendighed eller uden Had have imod Eder, men som alligevel ere Eders Fjender.

Med Fortidens Historie bag mig, med Nutidens Tegn foran mig og ved Bestuelsen af den bittere Modfoelse, der hersker i deres Sind, blandt hvem Jurymænd skulle vælges, siger jeg med Sorg og Ydmygelse, men med fuldt Overlæg, at de anklagede Mormoner, som nu fremstille sig i vore Retshale, gaae ikke derind for at føge Retsfærdigheden, men for at møde deres Bodler — de kunne ikke gjøre sig noget Haab om Frisindelse og Sladeserstatning, men kun Dom og Ruin. Og der er ingen Udsigt til nogen Opreisning, for Utah bliver en selvstændig Stat. Vel sandt, Repræsentanthuset i Kongressen har vedtaget en Bill, der tillader Utahs Beboere at appellere til de Forenede Staters Høiesteret i kriminelle Sager, men det

er ikke rimelig, at denne Bill vil blive vedtaget i Senatet.

Grandjuryen i Salt Lake City har fundet sex Klager (indictments) for Mord og syv for Utugt. Blandt de Anklagede findes Mænd som Brigham Young, Daniel H. Wells, George Q. Cannon, Hyrum B. Clawson, Hoseas Stout, William H. Kimball og Andre. Dette er Begyndelsen, hvad vil blive Enden? Betragt Eders Fortidshistorie og see saa, om I kunne satte Omsfanget af de Farer, der true Edet. Betragt Kjendsgjerningerne og betragt alle Lognene! Ethvert Uheld, der har rammet Folket i Utah, enhver Logn, som er udspredt om dem, enhver Misgjerning, som en eller anden udstodt Bagabond har begaet i dette Territorium de sidste fem og tyve Aar, kan ved Hjælp af lidt god Villie og Meneed letteligen omdannes til en Anklage og Domfældelse af uskyldige Mænd i Hundredevis.

Da Mormonerne vendte Missouri Nyggen for et kvarthundrede siden og sogte sig et Hjem i Amerikas Udkanten, hvor de kunde predike og udøve deres eiendommelige Troessætninger i Fred, blev de hvert Aar efterfulgte af nogle Bagabonder, som maatte flygte for Retsfærdighedens Arm i det civiliserede Samfund. Saalige blev opdaget af Mænd, der var banlyste for Forbrydelser, ligesom Mormonerne var banlyste for deres Religion, Mænd, hvis Misgjerninger man var paa Spor efter, og som dersof joges i Landssygtighed af deres onde Samvittighed. Saadanne Mænd fulgte Mormonernes Emigrationsveie, de sluttede sig til deres Emigranttog, de hyllede Tro paa Mormonernes Religion og Hengivenhed for Mormonernes Ledere. De indsmigrede sig ved at gjøre sig nyttige paa de hundrede Maader ved deres Kjendstab til det vilde Liv paa Sletterne

og i Ørkenen. Det var umulig at kjende saadanne Mænds Fortid, det var umulig at udforske deres Motiver. De vare ofte samvittighedslose Vanditer, hvem det ikke var raadeligt at fornærme, og dersof talte man deres Nærhærelse, gav dem Mad, gav dem Huusly, undertiden Arbeide, endskjønt man aldrig fæstede rigtig Tillid til dem. I enhver Tidsalder have saadanne Karakterer altid søgt Skjul og Beskyttelse blandt de religiose Samfund. Ethvert Kloster i Europa var i forrige Aarhundrede belemret med Lovere og Mordere, der lod sig optage som Munke for at undgaae Pinebænken eller Steilen. Lad saadanne Mænd blive fristede med Udsigt til Frihed eller Penge eller blive truede med Straf, og de ville uden Skruppel sværge deres Forbrydelser paa Andre, hvis Liv og Vandet er saa forskellig fra deres, som den nysfaldne Sne er fra det Morads, den øste dækker.

Hvormange saadanne Udstud af Samfundet have fundet et Asyl i Utah? Overbeviste Lognere, sagmæssige Tyve, aabenbare Mordere, bævende Menedere, have i en Nælde af Aar hængt i Udkanterne af dette lille Samfund, som med Flid har reist sig mellem disse Bjerger. Netop en af disse Mænd er det, som har anklaget flere af Eders hæderligste Borgere og foraarsaget deres Fængsling. En halv Snees saadanne Tyre kunde snart saae alle Territoriets Fængsler syldte.

Tor en seniten Aars Tid siden udbrød der en Krig mellem Mormonerne og de Forenede Stater. Jeg kalder det Krig, fordi det ansaaes som saadan af Landets Regering. Det var en blodloss Krig, en Krig uden Slag. Under denne Krig drog mange ørlige, hæderlige men forblindeste Mænd til Fanerne, og i deres brændende Begeistring vare de rede til at bringe ethvert Offer, ja selv til at henvise deres Liv for den Sag, som de

troede var uretfærdig blevet krænket. Men med denne Armee af Patrioter, der vare besjælede af Martyrernes Land, og som i deres Fanatismus foragtede Modstandernes overlegne Antal, fulgte nogle saa af ovennævnte Lovløse, hvis Vindestyge valtes ved Haabet om Bytte, eller hvis vilde Tilbørligheder brudede op ved Tanken om Nov.

Blodige Boldsgjerninger blevé begaaede af disse Mænd, hvilket man saa gjennem Tingre med paa den Tid, fordi de Fleste frygtede for Foroverne af samme, medens kun Faar brod sig om de Dræbtes Stjæbne. Hvad er vel til Hinder for at en Snees Hickman'er komme frem i vor Tid, som, for at undgaae Straf eller for at vinde Navnkundighed, sværge, at de begik hine blodige Forbrydelser ifolge Tilsyndelse af Mænd, hvis Formue de ønske at faae Tingre i, eller hvis Indflydelse de misunde dem, eller hvis Domfældelse lidenskabelig ønskes af Mange af højt forskellige Motiver?

Man dommer ikke Mormonerneude i Verden efter deres Tusinder af Belgjerninger, men efter nogle saa Boldshandlinger, som falskliggen tillægges deres Ledere. Man vil saaledes aldrig høre om de Titusinder, som ved deres Opoffrelse ere hjulpne ud af Hunger og haablos Trældom og bragte til et Land, hvor de nyde Fred og Overslod, men man kan allevene høre om Mormonernes Oprør og Mormonernes Lovloshed. Man hører aldrig om de mange Tusinder af fremmede Emigranter, som have fundet Føde, Ly og Hviile hos dem paa Vandringen til Gulddminerne og Californien, men Mountain Meadow Massakren er i Alles Munde.

Denne ensidige Opsattelse af Mormonerne har naturligvis ogsaa sin Argument. Det vilde i Sandhed være underlig, hvis der i et saa bevæget Liv som det,

der har karakteriseret disse Pionerer for en ny Theologi, disse Bygmestre af bemynderlige Templer, disse Nomader paa Sletterne, disse Opdyrkere af Orkenen, disse Mænd, som have trodset den vilde Indianer, som have beseiret en gjenstredig Naturs Uwillighed og kæmpet mod deres Medmenneskers Had, som have saa at sige staet paa Feltsod med Enhver siden den Dag, deres Profeter blevé myrdede i Carthages Fængsel, disse Mænd, som omringede af uendelige Banskeligheder, og som næsten ere blevne druknede i en Syndflod af falske Bestyldninger, siden de først vadede over Platsfloden — jeg gjetntager, det vilde i Sandhed være underlig, om der ikke skulde kunne fremdrages nogle enkeltstaende Pletter, som ved Hjælp af Menederes Lunge og pakkede Turher kunde omlaves til de sorte Forbrydelser.

Det forunderer mig, at saa lidt af denne Slags er blevet fremsagt; det forunderer mig, at kun denne ene Bandit Hickman viser sig i Mudderet; thi der er udentvivl Andre, som kun vente paa at see hvad Held han har, for selv at laane deres Haand til samme Forretning.

Paa saadanne Mænds Vidnesbyrd vil maaske Brigham Young, Daniel H. Wells, George Q. Cannon og mange andre af Utahs hæderligste Borgere blive fjendte skyldige af pakkede Turher, domte af Dommer Mc Kean og Dommen stadsæstet af Territoriets Høiesteret. Med mindre Kongressen vil tilstede, at saadan Sager appelleres til Høiesteret i Washington, vil en saadan Dom være afgjørende; og selv om Sagen kan appelleres, kan Dommeren negte at modtage Kaution af de Anklagede, og holde dem i Baretægtsarrest, medens Appellen varer.

Enden paa det Hele bliver maaske, at der begaaes Justitsmord paa nogle af

Eders bedste Mænd, medens mange andre blive fastede i Forbrydernes Cellar. I staace paa Kanten af en frygtelig Afgrund, mine Venner, Eders Fjender have besat enhver Udgang. Eders eneste Frelse bestaaer i at bryde igjennem deres Ræsler og erholde Sikkerhed under en selvstændig Regjeringsform. Alle andre Hensyn burde vige Bladsen for dette ene Formaal, ethvert Offer bor bringes for at opnaae dette Gode. Uden dette kunne I ingen Styrke faae, intet Haab nære. Enhver anden Nedning for Eders gode Mænd, enhver anden Beskyttelse for de Ufhyldige er Eder affstaaren. Med en selvstændig Statsforfatning kunne I erholde Turher, valgte blandt Eders Lige-mænd, Dommere, valgte med Majoritet

af Folket, Embedsmænd, kaarne af Eder selv. Da kunde I glæde Eder ved en retsærdig og økonomisk Bestyrelse og ligelig Fordeling af Skatterne; da kunde I nyde Fred og Tryghed; da kunde I befries for al Forsølgelse, med eet Ord: da faae I Magten — ikke Hierarkiets Magt, ikke en fordærvet „Kings“ Magt, men den sande demokratiske Magt, som ligger i en republikansk Regjeringsform — som voer i et intelligent, dydigt og høimodigt Folks Majoritet. Det vil blive for Utahs Vedkommende en praktisk Gjennemforelse af de Regjerings-theorier, som vore Fædre læmpede og offrede sig for i Uafhængighedskrigen, og som deres Sønner læmpe og offre sig for at haandhæve den Dag idag.

Guddommelig Myndighed.

Tale af Eldste George N. Cannon.

(Fortsat fra Side 199).

Der er ogsaa nogle andre Punkter, jeg ønsker at omtale, medens jeg er paa dette Emne. Læsningen af Skriften vil opklare eet Princip for vor Forstand, nemlig Nødvendigheden af Åabenbaring fra Gud til Mennesket. Man kan fra første Mosebog til Johannes Åabenbaring ikke finde en eneste Herrens Ejener om-talt, som jo havde Åabenbaring. Kan Nogen nævne mig en eneste af Guds Ejere, som ikke modtog Åabenbaring? Nei, ikke En.

Men, indvendes der, hvis det er Guds Willie, at Menneskene skulle høre fra ham, hvoraaf kommer det, at Verden saa længe har været uden Åabenbaring? Det er let at fortælle. I erindre vist-nok, at der siges om Jesus, at han paa

et vist Sted ikke kunde udføre mange Undergjerninger paa Grund af Folkets Van-tro. Vantroen var altsaa een Aarsag til, at Kommunikationen mellem Gud og Mennesket blev afbrudt. En anden Aarsag er den, at da der fandtes Mænd paa Jorden, som modtog Åabenbaring fra det Høje, vilde Menneskene ikke til-lade dem at leve. Alle saadanne begun-stigede Mænd blev forfulgte og ihjel-slagne, indtil der ikke fandtes en eneste tilbage, som havde den Magt, Myndig-hed og Naade at kunne sige: „Saa siger Herren!“ og Åabenbaringens Lys og Land unddroges Menneskene, hvisaarsag de alle henfaldt i Vantro og Mørke.

Men Johannes forudsagde en Tid, da Åabenbaring atter skulle stjenkes For-

den. Han siger: „Sæg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himlen, som havde et evigt Evangelium at forkynde alle dem, der boe paa Jordens, alle Slægter, Stammer, Tunge-maal og Folk, og han raaabte med hoi Rost: frygter Gud og giver ham Ere, thi hans Domstime er kommen.“ Det er de Sidste-Dages Helliges Bidnebhyrd, at Gud har sendt denne Engel, sog at han efter har gjengivet det hellige Præstedomme til Menneskenes Born — den Myndighed, som Jesus og Apostlerne indehavde i gamle Dage, og som Joseph Smith, en fattig, ulærd men gudhen-given Dræng, indehavde i vor Tid.

Joseph sogte flittig til Herren i Bonnen om Oplysning angaaende den rette Vej; han var i Twivl desangaaende paa Grund af de mange Sekter og Partier, som komgav ham i hans Ungdom, og han anraabte dersor Herren om Viisdom, thi han havde læst i Jakobs Brev, at om Nogen mangler Viisdom, han bede af Gud, som giver gjerne og bebreider Ingen. Han gjorde altsaa saaledes, og Herren kundgjorde ham dersor, at i sin egen bestemte Tid vilde han oprette sin Kirke paa Jorden. Herren paalagde ham tillige, ikke at slutte sig til nogen af Sekterne, da de alle vare paa Afveie. Senere hen i Tiden blev Joseph ordineret. Han folte nemlig Træng til at blive dobt og anraabte dersor Herren om Oplysning angaaende denne Ordinance, og Herren sendte en Engel, nemlig Johannes den Dober, den samme, som var begavet med denne Myndighed i gamle Dage og som dobte Trelseren, og han lagde sine Hænder paa Joseph Smiths og Oliver Cowderys Hoved og ordinede dem til denne Myndighed.

„Det kan jeg ikke troe, siger En; hvis de havde faaet deres Myndighed af

Petrus Waldus, af den katolske Kirke eller Baptisterne kunde jeg maaesse have troet det; men at en Engel skulle komme, det er mere end jeg kan troe; det er oporende, det er Fanatismus, og Ingen uden de mest Overbaaede troe paa Englebesøg i vore Dage; det er en sugeelig Sindsbildning!“

O, Du vantroe Slægt! Hvorledes kunde Fuldmagten fra Gud blive gjen-givet, hvorledes kunde Menneskenes Born blive sammenknyttede i een Tro, hvorledes kunde Folk komme ind i den gode Hyrdes Fold, og hvorledes kunde disse religiose Stridigheder blive bilagte, hvis ikke Gud greb ind med sin almægtige Haand? Naar Gudaabenbarer sin Almagt, steer det gjerne paa hans egen Maade. Om han finder for godt at sende en Engel til Jorden, saa gjor han det, og spørger hverken Eder eller mig, om det anstaarer os eller ikke. Han sendte udenuidere en Engel ved den her omtalte Leilighed, og denne Engel lagde sine Hænder paa disse to Mænds Hoved og gav dem Fuldmagt til at dobe til Syndernes Forladelse, og de gjorde saa.

Men endnu havde de ikke faaet Myndighed til at give Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave. Enhver, der har læst Beretningen om Philippus, som dobte Kammersvenden, og som tillige prædikede og dobte i Samaria, veed jo, at han ikke havde Myndighed til at meddele den Hellig Aand. Da Apostlerne i Jerusalem hørte, at Samaritanerne vare blevne dobte af Philippus, sendte de to af Apostlerne derned, hvilke gav de Dobte Haandspaalæggelse, og da først fil de den Hellig Aand. Disse To havde foruden Myndigheden til at dobe tillige Net til at lægge Hænder paa de Dobte, „og de fil den Hellig Aand og talede med nye Tunger og profeterede.“ Philippus havde den samme Myndighed

som Johannes den Dober, nemlig til at dobe, men af Bibelens Optegnelser synes at fremgaae, at han ikke havde Net til at give Haandspaalæggelse.

I lignende Stilling befandt Joseph Smith og Oliver Cowdery sig, efter at de vare blevne ordinerede til dette Præstedomme. De havde Myndighed til at dobe, men der manglede endnu Noget.

De vare Mænd, som ikke vilde paataage sig noget Hærv, for de blevne udsendte, de vilde ikke tilegne sig en Myndighed, som ikke var blevet dem ssjenlet. De asventede Herrens behagelige Billie, og i sin Tid sendte han dem Peter, Jakob og Johannes.

(Fortsættes paa S. 217).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Den hellige Nadvere.

Uagtet dette Sakramentes Betydning og Værd er tydelig fremsat i de Skrifter, som Apostillerne have esterladt sig, hersker der ikke destominstre stor Uenighed i Kristenheden om samme. De Sidste-Dages Hellige afgør fra den herstende Menighed i Kristenheden, idet Nadveren hos dem er til Shukommelse om Jesu Lidelse og Død og ikke til Syndernes Forladelse, i hvilket Diemed Daaben er indstiftet. Ei heller troe vi, at Brodet og Vinen bliver til virklig Kjod og Blod, men tjene som Sindbilleder paa samme, for derved altid at holde Kristi store Offer i levende Erindring hos de Hellige. Det bor erindres, at da Kristus indstiftede Nadveren og sagde „dette er mit Legeme“ og „dette er mit Blod, som udgydes for Eder,“ var hans Legeme endnu ikke hængt paa Korsset, ei heller hans Blod udost — det stede først Dagen efter, folgelig kunde Disciplene Natten før hans Død umulig øde hans virkelige Kjod og drinke hans virkelige Blod, men de fulde ved Nydelsen af dette hellige Maaltid i Fremtiden altid ihukomme ham og forlynde om hans Død og Forsoning, indtil han atter kommer til Jorden.

Mange udleder Nadveren til Syndernes Forladelse af følgende Sted hos Evangelisten Matthæus: „Og han tog Kalken og takkede, gav dem den og sagde: driller Alle deraf, thi dette er mit Blod, det nye Testamente, hvilket udgydes for Mange til Syndernes Forladelse.“ (26, 27.) Her siges imidlertid ikke, at Vinen er til Syndernes Forladelse, men hans Blod, hvilket fulde udgydes, er til Syndernes Forladelse.

Uagtet vi altsaa ikke nyde dette hellige Sakramente til Syndernes Forladelse, forringe vi ingenlunde dets Betydning eller underkjende dets Værd. I sit første Brev til Korinthierne 11, 27 siger Apostelen Paulus: „Dersor, hvo, som øder dette Brod eller driller Herrens Kalk uwærdeligen, skal være skyldig i Herrens Legeme og Blod. Men hvert Meneste prove sig selv, og saaledes øde han af Brodet og drinke af Kalken; thi hvo, som øder og driller uwærdeligen, øder og driller sig selv til Dom, idet han ikke gjør Forsjel paa Herrens Legeme.“ Hvad

gør os uværdige til at nyde dette hellige Maaltid? Hvorledes kan man æde sig til Dom og gjøre sig skyldig i Herrens Legeme? Hvis man er slov i sin Tro og ligegyldig i sine Pligters Opsyldelse, hvis man forsommer sine Bonner, udebliver fra Førfamlingerne uden gyldig Alarsag, hvis man lever i Uenighed og Ukjærlighed med sine Søskende, hvis man nærer Avind mod Nogen, bører falsk Bidnesbyrd om Nogen, det være sig i Stort eller Smaat, og derved ned sætter sin Næstes Karalteer eller pletter hans Rygte, da er man uværdig at erholde de Belsignelser, som Nydelsen af den hellige Nadvere bringer. Nadveren er tillige et Symbol paa den Enighed, som skalde være et Særljende for Kristi Menighed, thi ligesom vi alle blive delagtige i det ene Brød, saaledes skulle vi alle være Lemmer paa det samme Legeme, hvis Hoved er Kristus; men det ene Lem maa ikke staae i Strid med det andet, thi hvor der hersker Kiv og Strid, kan Guds Aand ikke bre, og hvo, som ikke er besjælet af denne Aand, kan ikke nyde dette Maaltid paa den værdige Maade, som Apostelen forestriver. Paa den indbyrdes Kjærlighed skulle hans Disciple kjen-des, og det paalægges os derfor paa det Eftertrykkeligste at elste hverandre. Det er Synd at nyde Nadveren, naar vort Sind er opsyldt af bittere eller haarde Følelser mod en Broder eller Søster, og man vogte sig ligeledes for at nyde det med Ligegyldighed og Uopmærksomhed. Da mere end nogensinde er det nødvendigt at samle sine Tanker og fæste dem med Alvor og Andagt paa den vigtige Ordinance, man tager Deel i, og man bor paa det Omhyggeligste vogte sine Tanker for at sværme rundt og syse med verdslige eller upassende Ting.

Vi ville tillige paalægge dem, der uddeler Nadveren, at paasee, at ingen Uden-forstaende tager Deel i samme, da dette Maaltid ene og alene er bestemt for de Hellige.

Konferencemøderne afholdes i følgende Orden: i Aarhuns den 20de April, Kl. 2 Estermiddag og fortsættes næste Dag Kl. 10 Formid.; i Aalborg den 27de April Kl. 2 Estermid. og næste Dag Kl. 10 Formid.; i Malmø den 4de Mai Kl. 8 Aften og næste Dag Kl. 10 Formid., i Sonføping den 11te Mai Kl. 2 Estermid. og næste Dag Kl. 10; i Stockholm den 18de Mai Kl. 2 Estermid. og næste Dag Kl. 10 Formid. og i Kristiania den 25de Mai Kl. 2 Esterm. og næste Dag Kl. 10.

Br. Hakon Kjerschow Olsen fra Kristiania er bestykket som Medhjælper i „Stjernens“ Kontor.

K. Petersen,
Præsident over den Skand. Mission.

Da der meget ofte kommer Breve tilbage fra Utah, fordi de ikke blive afhente af Addressaterne, ville vi anmode vore Læsere om, altid at skrive deres eget fulde Navn og Adresse inden i Brevet eller ogsaa paa Bag siden af Konsoluten, saa at Brevene ialtfald kunne sendes tilbage til Assenderne, istedetfor at henligge flere Maaneder paa Posthusene og til sidst brændes. Ofte troe Assenderne, at deres Bonner ikke ville besvare deres Breve, medens Feilen er, at disse meget hyppig ikke naae deres Bestemmelsessted.

(Fortsat fra Side 215.)

I erindre vi stnok, at Jesus engang spurgte Disciplene, hvem Mennescene sagde ham at være. De svarede, Nogle sige Et, Andre et Andet. „Men hvem sige da I mig at være?“ Da svarede Peter: „Du er Kristus, den levende Guds Søn.“ Da sagde Jesus: „Kjød og Blod har ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himmelene.“ Med andre Ord: han havde ikke erholdt denne Kundstab af Mennesker men af Gud. Derfor sagde Jesus: „Du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke.“ Hvilen Klippe? Abenbaringens Klippe, det Princip, om hvilket han netop talte. Han havde netop sagt til Peter, at Kjød og Blod havde ikke meddeelt ham den Kundstab, han havde om Frelseren, „men min Fader, som er i Himmelene, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, saa at Helvedes Porte ikke skulle faae Overhaand over den.“ Helvede kan aldrig beseire en Kirke, der er bygget paa Abenbaringens Klippe. Paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke, og „jeg vil give Dig, Peter, Himmeriges Riges Negler, saa at hvad Du binder paa Jordens, det skal være bundet i Himmelene, og hvad Du løsner paa Jordens, det skal være lost i Himmelene.“

Denne Peter, som havde denne Myndighed, da han blev udryddet af Jordens, indehaver endnu den samme Myndighed som en Engel i Guds Nærværelse.

Hvem var vel nærmere berettiget under de forhaanden værende Omstændigheder end Peter og hans to Medbrødre Jakob og Johannes til at komme og lægge deres Hænder paa Joseph og ordinere ham til det Embede at prædike Evangeliet og give Haandspaalæggelse for den Hellig Aand? Det er Udøvelsen af denne Myndighed, som har bragt ud fra Nationerne paa Jordens de mange Tusinder, som nu beboe disse Bjerger. Det er denne Myndighed, som har sat vore Eldster i stand til at reise til de fjerneste Lande og Der uden Pung og Taske og i Jesu Kristi Navn forlynde Evangeliet, i dets oprindelige Keenhed, medens Gud har stadsfæstet Ordet ved medfølgende Tegn — det samme Arbeide og de samme Resultater, som ledsgagede Ordets Forkydelse i Peters og Apostlernes Dage.

Hvor besynderlig dog, at Joseph Smith skulle udlede sin Bemyndigelse fra Johannes den Døber! Hvor besynderlig, at han skulle paaberaabe sig Ordination af Peter, Jakob og Johannes! det vil sige, hvis det ikke var sandt. Ja i Sandhed, hoist forunderlig! Og sei saa hertil, at vore Eldster have udført et Arbeide, som i saa mange Henseender er præcis ligt det, som Apostlerne udførte! Hvoromhelst de ere komne frem og Folket har annammet deres Vidnesbyrd, blevé de Troende af eet Hjerte og eet Sind.

Her i dette Territorium finder man Folk, som repræsentere næsten alle Nationer. De ere komne i Tusindvis fra fjernene Lande og fra Havets Øer, og de ere forenede til Et — vel ikke i den Fuldkommenhed, som de burde, og som de ville blive, men alligevel hersker der

dog en eiendommelig Enighed, Kjærlighed, Fred og Velvillie iblandt dem, medens Usædelighed, Drunkenstab, Lyveri og andre Ønder, som herske i Verden, er næsten total ukjendt blandt dem. Folket er forenet til Et, og fra hver By og fra hver Hytte i hele dette udstrakte Land, fra Nord til Syd, opstige Morgen og Aften deres forenede Bonner til Gud, at han vil velsigne sine Tjenere og anerkjende sit hellige Præstedommes Virksomhed. Ja ikke alene i dette Land, men i hvert Land paa Jorden, hvor hans Tjenere have været, gjor de samme Principer sig gjældende og efterleves af dem, der have annammet deres Bidnessbyrd. De Hellige ere Et; de anerkjende den Myndighed, som Gud har gjengivet, thi det være herved vitterlig for Alle, at der findes nu en Myndighed paa Jorden, ved hvilken Mand staae frem og vidne: saa siger Herren! netop som Guds Tjenere i gamle Dage gjorde.

Troer jeg, at Joseph Smith var en Profet, blot fordi det blev mig fortalt i min Barndom? Troer jeg, at Brigham

Young er en Apostel og Profet, fordi Andre have fortalt mig det? Ja tildeles, men mest fordi Gud selv har baaret Vidnesbyrd for mig om Sandheden heraf ved sin Hellig Aands Abenbarelser. Denne Tro er voget til Kundstab, og jeg veed paa det Bestemteste, at Joseph var en Profet; jeg veed, han blev ordineret af Gud; jeg veed, han besad den Myndighed, han gjorde Krav paa, og jeg veed, at den fremdeles er i Kirken. Jeg veed endvidere, at de samme Tegn folge de Troende nu som forдум, og dersor vil Kirken vedblive at voxe og udspredes. Det er formedelst denne Tro og denne Overbevisning, mine Søbstende og Venner, at vi ere forhadte, thi vor Saligheds Fjende hænder det, og han opvækker den Forfolgelseslyst, som synes saa ugrundet.

Maa Gud velsigne os, maa han hjælpe os at holde hans Besalinger, at bedomme Sandheden og klynde os fast ved den alle vore Dage, er min Bon i Jesu Navn.

Amen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 204.)

Da Broder Brigham forlod Kirtland, efterlod han en Ejendom, der den gang, da Penge var meget mere værd end nu, beløb sig til omrent 5,000 Dollars, som han, uagtet han havde været paa saamange Missioner, dog havde erhvervet sig ved sine egne Hænders Arbeide. Han var arbeidsom og økonomist,

og Herren kronede hans Bestræbelser med Held.

Han var heldig nok til at anstaffe sig en betydelig Landeiendom i Caldwell County, Missouri, hvor de Hellige havde bosat sig; men han blev ikke tilladt at nyde Frugterne af sit Arbeide. Forfolgelsens Land begyndte at rase i

Missouri; Statens Embedsmænd, Gouvernoren deri indbefattet, forenede sig med Pobelen om at rove, myrde og ud-drive de Hellige. Skjondt de Hellige maatte udholde saa megen Forsolgelse og Opposition, siger Broder Brigham dog, at han hørte aldrig, at Nogen af dem overtraadte Loven, medens han var der, og om man vilde undersøge Nets-Protokollerne i Clay, Caldwell og Davis Countier, vilde man ikke finde en eneste Forbrydelse, som er begaaet af noget Medlem af denne Kirke. Saavært hans Kundstab stralte sig, var ogsaa dette Til-fældet i Jackson County. Man kan deraf domme, hvor lidet Undstykning Pobelen havde i at begaae saadanne Skjændigheder, som de udøvede mod de Sidste-Dages Hellige.

Broder Brigham forlod Missouri omtrent midt i Februar 1839, og med sin Familie reiste han til Staten Illinois. Han var nu Præsident for de Tolv. Af de To, som vare ældre end ham i Åvorunimet, var David W. Patten blev-ven dræbt af Pobelen og Thomas B. Marsh falden fra. Da Profeten Joseph, hans Broder Hyrum og Sidney Rigdon vare i Fængsel i Missouri, hvilede der et stort Ansvar paa Broder Brigham i at give Maad til de Hellige og varetage deres Anliggender. Han raadeede de Tolv, indtil vider, at flytte deres Familier til Quincy, men indsaae, det bedste for de Hellige var at flytte nordpaa og raadeede dem til at kose Land paa den modsatte Side af Mississippi-Foden fra det Sted, hvor Nanvoo senere blev bygget.

Fen Aabenbaring, som blev givet i Far West den 8de Juli 1838 angaaende de Tolv havde Herren besalet, at næste Foraar skulde de gaae over de store Vand, for at udbrede Evangeliet og forkynde hans Navn; tillige blev det

paalagt dem, at den 26de April skulde de tage Alsted med de Hellige paa det Sted, hvor hans Huus skulde bygges i Far West, men længe før den Dag op-randt, var Kirken uddreven af Missouri, og det vilde koste en Apostel Livet, lod han sig see i Far West. Hvad var her-ved at gjøre? Herren havde givet en udtrykkelig Besaling til sine Apostler, men hvorledes kunde de opfylde den? Mange af de fornemste Mænd i Kir-ken troede ikke, Herren vilde forlange, at de Tolv skulde opfylde hans Ord bog-stavelig paa Grund af den herstende Forsolgelse, men at han under saadan Omstændigheder vilde tage Villien i Gjerningens Sted. Pobelen og Apostla-terne jublede over, at en af Aabenbarin-gerne, givet ved Profeten Joseph kunde ikke gaae i Opfældelse og at idet mindste i dette Tilfælde vilde hans Ord være forsørges og intetsigende. Men saa-danne Føleller nærede ikke Præsident Young og de af Apostlerne, som vare med ham. Han spurgte hver for sig, hvorledes de folte i dette Punkt. Deres Ønske var, sagde de, at adlyde Aabenba-ringen. Han bevidnede for dem, at Herren havde talt, dersor var det deres Pligt at adlyde og overlade Begivenhe-dernes Gang i hans Haand, og han vilde bestytte dem.

I Selstab med Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith og Alpheus Cutler forlod han Quincy og reiste til Far West for at es-terkomme Aabenbaringen. Paa Veien modte han John E. Page, som dengang var en af de Tolv; han sagde til ham, han onskede, at han skulde gaae med dem til Far West, hvilket han ogsaa gjorde. Strax før de kom til Far West, modte de tre Brodre, der vare esterladte der som en Kommitte for at hjælpe til med at flytte de fattige Hellige. De vare for-

drevne fra Far West; De sagde, at Pøbelen kom ind i Far West og dræslede dem angaaende denne Åabenbaring, hvilken de sagde kunde ikke nu opfyldes, da Apostlerne vare adsprede til de fire Vinde, og udstoede haarde Trusler mod dem, hvis de sandt dem i Far West næste Dag.

De vendte omkring og fulgte med Præsident Young og hans Brødre til Fader Timothy B. Clarks Huus tævæd Far West. Tidligt om Morgen den 26de April — Dagen nævnt i Åabenbaringen — holdtes en Konference, hvori 31 udeluktes af Kirken. Apostlerne og de Hellige gik derpaa hen til Stedet, hvor Herrens Huus skulle bygges, og Eldste Cutler, Formanden for Arbeidet paa Huset, begyndte efter at lægge Grundvolden ifolge Åabenbaringen med at rulle en stor Steen op til det sydøstlige Hjørne. Følgende af de Tolvs Kvorum vare tilstede: Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, John G. Page og John Taylor, som derpaa ordinerede Wilsford Woodruff og George A. Smith til Apostolembetet istedesfor dem, som vare faldne. Darwin Chase og Norman Shearer, der netop vare blevne befriede fra Richmonds Fængsel og ankomne her til Aftenen forud, ordineredes til „Halvfjærds“. De Tolv holdt derpaa Bon i følgende Orden: Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, John G. Page, John Taylor, Wilsford Woodruff og George A. Smith; hvorefter Sangen „Adam ondi Ahman“ blev fungen. Derpaa tog de Afted, ifolge Åabenbaringen, med følgende Hellige: Alpheus Cutler, Elias Smith, Norman Shearer, William Burton, Stephen Markham, Sha-

drach Roundy, William D. Clark, John W. Clark, Hezekiah Peck, Darwin Chase, Richard Howard, Mary Ann Peck, Artemisia Grainger, Martha Peck, Sarah Grainger, Theodore Turley, Hyrum Clark og Daniel Shearer.

Da de Hellige forlod Forsamlingen, sagde Theodore Turley til Eldsterne Page og Woodruff: „Vent lidt, medens jeg siger farvel til Broder Isaac Russell, og idet han bankede paa Døren, kaldte han paa Br. Russell, hvis Hustru raabte: „Kom ind — det er Br. Turley.“ „Nei, det er det viist ikke,“ sagde Russell, som syntes helt betyttet, „han reiste jo herfra for to Uger siden“; men da han blev sikker paa, at det var Turley, bad han ham sidde ned, hvilket denne afslog med de Ord: „det kan jeg ikke, thi saa mister jeg mit Reiseselstab.“

„Hvem flere er da med?“ spurgte Russell.

„De Tolv.“

„De Tolv?“

„Ja, veed Du ikke, at det er den 26de idag, den Dag, hvorpaa de Tolv være besalede at tage Afted med deres Venner paa Tempelpladsen, forinden de gik paa deres Missioner til Øerne i Havet? Åabenbaringen er nu opfylst, og jeg gaaer med dem.“

Russell stod maallos af Forbauselse, og bod Turley farvel.

Saledes opfyldtes Åabenbaringen, om hvilken vore Fjender havde sagt, at selv om alle de andre af Joseph Smiths Åabenbaringer blevne opfyldte, skulle denne dog aldrig blive det, da den havde baade Dag og Datum tilsoiet.

(Fortsættet).

Hvad er „Ringens“ Hensigt.

Bladet „Present Age“, som i en ledende Artikel fornødig drosstede Hensigten med det saakaldte „Korstog“ mod Mormonerne, udtaler sig paa følgende skarpe Maade i den Anledning.

„Er det mulig, at man vil udrydde Mormonerne af Jorden med Forsolgelse, Rov og Mord? og er det mulig, at denne skændige Plan kan lykkes? Den lovlose grundlovstridige Adfærd, som Domstolen i Utah med Mc Kean i Spidsen have gjort sig skyldige i, under Forsøget paa at opbryde saadanne Familiesforbindelser, som hædredes af Abraham, Isak og Jakob, gjennem hvis Slægtlinie endog Jesus blev født, skal nu afsløses af Beskyldninger for Mord og andre affylige Fordrydelsær, fremførte mod Mormonernes Præster og Ledere af en Kjeltring ved Navn Bill Hickman, hvis egne Forbrydelser ere godt gjorte ifølge hans egen TilstæELSE. Disse Embedsjægere, som ligge paa Luur efter Rov, haabe, at disse stammeelige Klager skulle drive Mormonerne til det Yderste, saa at de enten ville emigrere til et andet Land og overlade deres Besiddelser til netop slige Blodhunde, som have plyndret dem to

eller tre Gange tidligere, eller ogsaa op irre dem i den Grad, at de i deres Fortvivelse gribte til Vaaben mod den Regjering, som under Lovens Skin saa højiligen har forurettet dem. I saa Tilfælde vilde der blive Rov nok for samvittighedslose Politikere, nedbrudte Embedsmænd og „dydige“ Hedninger, men det vilde rigtignok ogsaa foie hundrede Millioner Dollars til vor Statsgæld, koste os 100,000 Menneskeliv og legge en umaadelig og værdifuld Landstrækning øde. Polygami vilde blive druknet i Blod, men Tyvene og Morderne kunde komme til New York og øde Trugten af deres Niddingsdaad i vore elegante Utugtens Huler, hvem Ingen tænker paa at lufke.“

Hertil sierer „Deseret News“ følgende Bemærkning: „The Present Age“ kan tage sig det ganske let endnu en lille Tid, thi Udsigterne til at faae „Mormonerne“ udryddede af Jorden med Forsolgelse, Rov og Mord ere ikke fuldt saa lyse og lovende for Udlæslerne af denne skønne Plan, som de bebudede for kort siden.

Takkeadresse
fra Damerne i Salt Lake City til Kongresmand James G. Blair.

(Fra „Deseret News.“)

I en talrig og elegant Forsamling af Damer, holdt i 14de Wards Festivalslokale, Salt Lake City, den 2den Mars 1872, blev følgende Resolutioner enstemmig vedtagne.

1) At vi, Kvinder i Salt Lake City,

paa vore egne og alle vores Medsøstre³ Begne i Utah enstemmig udtale vor Erfjendtlighed for den Bill, som den 17de Februar 1872 blev fremlagt og oplæst af Mr. James G. Blair fra Missouri i Repræsentanthuset i Washington, betitlet:

„Forslag til en Lov, hvor ved polygamiske Egteskaber i Territoriet Utah legaliseres, og alle Processer i nævnte Anledning beordres hævede samsteds.“

2) At vi ansee denne Bill som et ædelt og retsædigt Dokument, og at Talen, hvormed Mr. Blair motiverede samme, er en højindet Bestræbelse til Forsvar for Religions- og Samvittighedsfrihed, hvoraf al huuslig Fred, Hellighed og Lykke afhænger — ja, den var et uomstodeligt Argument til Støtte for vojt Lands hellige Grundlov og vil evindeligt geraade Forfatterens Navn til Øre.

3) At vi beundre den Freidighed og Mandighed, som Mr. Blair lagde for Dagen ved samme Lejlighed; med dy-

beste Hørigtelse maa det være os tilladt at sige: maa hans høimodige Eksempler blive ester lignet af enhver loyal og ædel Statsmand, og maa han i Forening med alle andre Kongresmænd, som frimodig kæmpe for Billighed og Ret, leve længe til Øre for de Grundsænninger, han har utalt, og maae de hoste Lønnen for deres Bestræbelser ved at see Skinhelligheden og Intolerancen fastet i Støvet, Nationens liberale og beskyttende Politik befæstet og Friheden og lige Rettigheders Seir.

4) At et Eksemplar af disse Resolutioner sendes til Mr. James G. Blair i Washington, og ligeledes at Eksemplarer sendes til Medaktorerne af „Deseret News“ og „Salt Lake Herald“.

Utah-Spørgsmaalet.

(Fra „Albany Evening Times“.)

Af alle vores politiske Knuder er ingen saa vanskelig at løse som Utah-Spørgsmaalet. Vi vide neppe, hvordan vi skulle gribet det an, og i vores seneste Bestræbelser have vi desværre faaet sat i den forkeerte Ende.

Vi have en Kongreslov imod Polygami, og da vi fulde benytte den, vilde det ikke gaae. Saa tog vi vor Tilsflugt til en Territoriallov, vedtaget af Polygamisterne selv imod „utugtig Vandl“, hvilken vi sogte at vende imod dens egne Forfattere, som om disse Ord varer ensbetydende med Polygami. Vi have under denne Lov anklaget Mormonerne for Hoer og have negtet dem Afgang til Surherne, fordi de troede paa Polygami,

ene og alene i den Hensigt at haandhæve vor forrykte Fortolkning af nævnte Paragraf. Vi have anklaget Mænd og have drevet det saa vidt, at de have overladt os deres egne Huse til Fængsler, fordi vi selv ikke havde noget Sted at forvare dem. Vi kom lige ind i flere interessante Mord-, Rov- og Polygami-Historier, da vi pludselig gjor den Opdagelse, at vi ere bankerotte og Processerne maae afbrydes. Kongressen har ikke gjort Noget for at møde alle disse bekostelige Rettsfager; Territorialregjeringen, der bestaaer af Mormoner, negter naturligvis at hjælpe os ud af vor Forlegenhed, og vi styrde allerede

stere tusind Dollars til Lønning af Embedsmænd, Jurymænd, Vidner osv.

I midlertid har der udbredt sig en stærk Følelse saavel i Territoriet som vidt og bredt udenfor samme, at hele Processforelsen er forhastet, uretfærdig og ulovlig. Hvis de Anklagede bestod af andre Folk end Tilsælget er, vilde ikke en eneste Stemme hæve sig til Forsvar for deres Angribere; men den herstende Fordom og Uwillie imod en Egteskabsorden, der staarer i saa sharp Strid mod Tidsanden, i Forening med Mormonernes trodsige Optreden ligeoversor Unionsgjæringen, bidrager storligen til at blænde alle Isle-Mormoner i Utah og en stor Mængde udensor Territoriet

tillige, saa de ikke kunne se Mc Keans lovlose Afsærd. Mr. Bates, den nye Unionstorney i Utah, er mistænkt, havet og beløvet af sine egne Landsmænd i Salt Lake City, fordi han ikke strax hyldede Mc Keans Fortolkning af Loven, og han seer sig deraf nu nødt til at forsvara sin Karakter og sine Motiver. Han er nu i Washington for enten at fåae Venge bevilget af Kongressen til Processernes Fortsættelse eller Ordre til at hæve samme. Dette vil bringe Sagen lige for Kongresken og Lovligheden eller Ulovligheden af Embedsmændenes Færd vil derved udentvivl blive afgjort.

Blandinger.

Præsident Grant i Washington har anmodet Attorney Bates at indgive sin Ansøgning om Afsked, rimeligtvis fordi han ikke længere kan bringes i Utah paa Grund af sin Retskaffenhed. Dette har Mr. Bates afflaaet og har derimod indsendt et sextensidet Brev til Justitsministeriet, hvori han giver sine Grunde for ikke at trække sig tilbage. Ifolge „Chicago Post“ skal Mr. Bates have sikkert sig saa mange Venner i Senatet, at hans Afskedigelse ikke kan gjenemfores.

Ifolge Depescher fra Washington er der al Udsigt til at Mc Keans og de påkede Juryers Fremsærd i Utah vil blive underkjendt af Regjeringen, og at disse Herrer kunne blive dragne til Ansvar for forsærlig Misbrug af deres Myndighed.

Gennem Breve fra Brodrene H. Jensen Hals i Manti og Jens Hansen i Spanish Fork, Utah, erfare vi, at alt staarer vel til hjemme. Der gjores fremdeles Anstrengelser for at samle saa mange Midler som mulig til de Tatiges Indsamling fra Afspredelsen, og Mere vilde blevet ydet, om ikke saamange tusind Dollars var gaaet til Regjeringen for Landet, de Hellige have opdyrket. Der er Tale om, at Jernbanen vil blive forlænget naar til Saline i Sevier County, der ligger circa 160 engl. Mil Syd for Salt Lake City; her forventes den at ville støde sammen med en Jernbane fra Denver. De politiske Brydninger have ikke i mindste

Maade forstyrret Folket i dets daglige Syssel, men alle ere taknemlige til Herren, som saa aabenbart har afvendt det truende Uveir.

Dr. Newman har endnu ikke kunneth glemme sit Nederlag i Salt Lake City og er dersor ved enhver Leilighed parat til at forulempe Seirherrerne. Saaledes finde vi, at han i denne Tid har paa det Indstændigste anmodet Præsident Grant om at beholde de Embedsmænd, som nu ere i Utah, og at man paa ingen Maade bor opgive de paabegyndte Processer. Det er højeligt, at Hs. Højær værdigheds Anseelse og Indslydelse har faaet et saa slemt Knæk, ellers kunde man maaesse have ventet Noget af hans gode Billie.

Dode.

Eldste W. W. Phelps afgik ved Doden i Salt Lake City den 7de Marts 1872 i en Alder af 80 Aar; han har været Medlem af Kirken siden Juni 1831.

Ligeledes Eldste Anders Anderson i Santaquin, Utah, den 2den Februar 1872, af Tæring; han var født i Offerdal i Jämtland, Sverrig den 13de Juli 1824 og emigrerede til Utah i 1871.

Indhold.

	Side.	Side.
Udtag af Mr. Thomas Fitch's Tale 209.	Lidt af vor Kirkes Historie	218.
Tale af Eldste George Q. Cannon 213.	Hvad er „Ringens“ Hensigt. —	
Hedaktionens Bemærkninger	Takseadresse	221.
Tale af Eldste George Q. Cannon	Utah-Spørgsmaalet	222.
(Fortsat)	Blandingar	223.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzengsgade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle Kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. C. Bording.